

Forfatter: Lorenzen, Carl Henrik

Titel: BREV FRA: Lorenzen, Carl Henrik (1828-07-05)

Citation: Lorenzen, Carl Henrik: "BREV FRA: Lorenzen, Carl Henrik (1828-07-05)", i *Breve fra Italien skrevne i Aarene 1828 og 1829*, Bianco funo & Schneider, s. 8. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002032317-000-shoot-L0020323170000003.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Italien skrevne i Aarene 1828 og 1829

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Den 5 Juli.

En smal og steil Vei fører sra Byen forbi vor Villa og til Tuskulum. Jeg traadte i Formiddags fra den store Jernport ud paa samme, og vilde gaae mig en lille Tour, da jeg havde siddet fra den tidlige Morgenstund af. Et Par Capucinermunke fra det nærliggende Kloster kom med deres blotte Fødder og løse Lommetørklæder over deres skaldede Hoveder mig imøde. Det faldt mig ind at spørge disse ærværdige Fædre, om jeg var paa den rette Vei til Tuskulum; thi en Fører skiøttede jeg i dette Øieblik ikke om. De svarede, de havde rigtignok aldrig været der, men jeg skulde kun gaae bestandig fremad, forbi deres Kloster, en pragtfuld Villa og sempre dritto, dersom jeg havde Lyst til at at see en Hob Ruiner. Jeg takkede og gik videre.

Paa den ene Side af Veien er Villaens høie Havemuur; paa den anden en fri Udsigt over en Morbærplantage hen ad Tivoli til. Snart kommer det omtalte Kloster, hvis Beliggenhed er valgt med de Geistliges sædvanlige Sands for Naturens Skjønheder. Udenfor Kirken er en lille hyggelig Plads, omgivet af Træer og Smaabuske, med en fortryllende Udsigt. Jeg gik ind i Kirken. Den var lille, men yderst reenlig og ligesom de fleste katholske Kirker, prydet med en Mængde Motivtavler. Denne Skik synes mig rigtig godt om, dersom Forfængeligheden ikke spiller en altfor stor Rolle deri. Jeg troer det imidlertid neppe: thi man finder aldrig Givernes Navne paa disse Tavler.s. 9Een forekom mig at være interessant, den tekniske Ufuldkommenhed fraegnet. Man seer et Værelse brænde. I en Vugge ligger et spædt Barn og strækker sine smaa Arme i Veiret. Moderen kommer styrtende ind af Døren. To Bjælker henne ved Vinduet ere allerede faldne ned, en Mand ftaaer udenfor samme, farer forskrækket tilbage og styrter formodentlig ned af Stigen. Man seer, Barnets og Moderens Frelse beroer kun paa nogle faa Øieblikke. Der var megen Phantasie i dette lille Stykke, som vist var gjort af hvad vi kalde en simpel Landsbymaler. Men Sydlændingen erstatte ved Tact og Talent, hvad han mangler i teknisk Færdighed. Her er netop valgt det rette Moment: det, hvor Faren er paa det Høieste; Tavlen tilkjendegiver noksom, at de ikke omkom i Luerne; Befrielsen for Faren var det, der skulde fremstilles, som Noget, Giveren havde at takke for.

Som jeg stod og mønstrede disse Tegn paa Almuens barnlige, fromme Sind, traadte en ung Munk med et indtagende, venligt Væsen ind i Kirken. Han tilbød sig i at vise mig Klosteret og Haven. Jeg fulgte ham med Interesse, da det var det første romerske Kloster, jeg havde været i. Men omsider blev det mig dog lidt for ængsteligt og indknibende, og jeg længtes snart ud igjen i den friske Morgenskygge. En gammel graahaaret Gubbe bad mig komme snart igjen, og da at blive der lidt længere. Jeg takkede meget, og agter ogsaa ved Leilighed at benytte Indbydelsen.

Heden var imidlertid bleven trykkende. Da jeg var kommen om forbi Villa Rufinella og gaaet op igjennem den tætte Buegang, var det først min Hensigt at vende om igjen, da der fra nu af ikke syntes at være nogen Skygge. Men en Bonde fra Rocca Priora, som kom ridende paa sit Æsel med en stor Tværsæk hængende ned paa Siderne af Dyret, forsikkrede mig, den gamle Stad var ikke langt borte; hvorpaa jeg ogsaa fortsatte Veien.

s. 10Min Hensigt var at gjøre mig et foreløbigt Begreb om dette mærkværdige Sted. Dette har jeg opnaaet. Til at undersøge det nøiere var der ikke Tid, og jeg mangler endnu Vestphals Kort og Nibbys topographiske Arbeide, som T. har lovet at sende i næste Uge. Her er Meget at lægge Mærke til, seer jeg. Et gammelt Amphitheater, Spor af en Vandledning, Columbarier, betydelige Ruiner af gamle Bygninger og den med store Polygoner brolagte Gade skjelnes endnu tydeligt mellem alt det Gruus og Ødelæggelsens Vederstyggelighed. Enslags Akropolis mangler ikke heller; det hører altid med til de gamle Byer. Med Hensyn til Beliggenheden er Pladsen snildt valgt; steile Skraaninger paa de tre Sider og et couperet Terrain paa den fjerde ned ad Fraskati til. Hvor man vender Øinene hen, mindes man om bekjendte Tider og Begivenheder; Naturen og Historien kappes om at fængsle Opmærksomheden. Det er et Sted, som vist mange Gange i Sommerens Løb vil blive Maalet for mine smaa Vandringer.

Jeg kom hjem i den hede Middagsstund og sov efter romersk Skik en Times Tid for Bordet. Maden er efter en bestemt Akkord med Guardaroben yderst frugal, og bestaaer næsten kun af Brød, Skinke eller andet Suul og alslags Frugter. En god Foliette, Viin er Hovedsagen; men den er ogsaa saa fortrinlig og tillige billig, at jeg undertiden bliver bange for Flasken, naar det perler ud i Glasset. Det er vel sagtens Grunden til, at jeg føler mig saa oplagt til at bestille Noget. De fleste klage over, at den italienske Sommerhede slapper Nerverne og svækker al Iver og Daadskraft. Jeg synes, dette Klima spænder Strengen næsten alt for meget; idetmindste har jeg de sidste to Maaneder ikke havt Ro hverken Nat eller Dag; det er besynderligt, Alting gaaer saa let, hurtigt og dog saa nøiagtigt og grundigt fra Haanden.

Da jeg ikke længer kunde see at skrive, var jeg et Øieblik inde t Byen og besøgte min Padrone fra igaar. Han ers. 11Kjøbmand og, som det lader til, velhavende. Konen er en ægte Fraskatanerinde, med Sølvnaal i det sorte Haar, Silkespencer og store Guldringe i Ørene. En lang opløben Dreng med et Par sorte, tindrende Øine i det blege Hoved, og e yndigt, næsten vorent Pigebarn, med nøddebrune Lokker og Rosenkinder kom siden ind og hilste paa den nye Huusven. De troede, jeg var en Inglese, og jeg maatte gjøre mig Umage for at overtyde dem om, at der var et Danmark til, et godt Land, som man dog undertiden længes efter midt i al denne Herlighed.